

Rust?...
En dan?...

Hoe komt
mijn kind
tot eten?

Advies van Nee-eten! Stappenplan voor ouders!

STAP 1: De diagnose: Waarom eet mijn kind niet?

Betrek hierbij álle aspecten!

- lichamelijk: traject voedsel in- uit lichaam, motoriek, hart/longproblemen, ontlasting, BPD, etc.
- psychisch: angst voor pijn, misselijkheid, etc.
- gedragsmatig: welke patronen zijn opgebouwd?
- sociaal: kind / gezin geïsoleerd?

Ouders willen duidelijkheid over de kern van de problematiek (multidisciplinaire consultatie).

Praat de diagnose goed door zodat je goed zicht hebt op het probleem van je kind.

Ondersteuning door professionals op genoemde terreinen is noodzakelijk om tot diagnose te komen.

STAP 2: Behandeling: Welke stappen kunnen worden gezet door professionals, waardoor eten mogelijk wordt?

Betrek wederom álle aspecten!

- lichamelijk: operaties, medicatie, etc.
- psychisch: veiligheid en vertrouwen creëren
- gedragsmatig: positief belonen, negatief negeren!
- sociaal: integratie kind bevorderen /acceptatie door omgeving van eetprobleem door te laten zien wat kind wel kan met eten

Ouders willen de consequenties weten van de voorgestelde behandeling; de ouders bepalen nu met ondersteuning van hulpverleners wat deskundigen kunnen betekenen voor het opheffen van belemmeringen. Ondersteuning door professionals op verschillende terreinen is noodzakelijk om tot een behandelingsplan te komen.

STAP 3: Wat kunnen ouders zelf doen aan het eetprobleem?

Of de vraag: Als op dit moment de belemmeringen voor 'het oraal eten' niet volledig kunnen worden weggenomen door behandelaars, wat kan dan wel door ouders worden gedaan?

Keuze uit: (afhankelijk van leeftijd en probleem)

- gezicht en mond wennen aan prettigheid van aanraken/contact
- voedsel in de mond accepteren
- oefenen van drinken (met/zonder slikken)
- oefenen van kauwen/bijten (met/zonder slikken)

Z.O.Z.

Vereniging
Nee-eten!

Postbus 84144
2508 AC Den Haag

info@nee-eten.nl
www.nee-eten.nl

Vereniging voor
Ouders van Kinderen
met Chronische
Voedselweigerings
en Sondevoeding

vervolg STAP 3:

- leren slikken
- voedsel vasthouden met handen
- bestek gebruiken
- zelf brood klaarmaken
- zelf warm eten opscheppen

Bij mogelijkheden tot wel-eten!: ga in tempo dat past zowel bij ouders als bij het kind. De ouders oefenen thuis de afgesproken stappen. Daarbij dient rekening te worden gehouden met het gehele gezinssysteem; dat wil zeggen zowel met de andere kinderen in het gezin als met de draagkracht van de beide ouders. Ondersteuning is mogelijk door (pré)logopedisten, diëtisten, orthopedagogen/psychologen en verpleegkundigen.

STAP 4: Eetteam: Inschakelen bij uitblijvende verbetering.

Wanneer een kind niet tot eten komt en de ouders zich machteloos voelen (alles is geprobeerd), is er behoefte aan intra-/multidisiplinair overleg. Vanuit verschillende invalshoeken wordt het kind onderzocht en wordt de complexiteit van het eetprobleem verder ingekaderd. Zoek deze eetteams op! In sommige nieuwsbladen van de vereniging en op de website van Nee-eten! is een overzicht aanwezig van eetteams, die bekend zijn bij de vereniging.

STAP 5: Afsluiting: Het kind leert stapsgewijs eten met als eindresultaat dat het kind zelfstandig eet, zonder specifieke begeleiding!

Als er stappen kunnen worden overgeslagen is dat prima! Het doel is stap 5.

Bij problemen/hindernissen, blik terug of iets gemist is in de eerste drie stappen.

NABEHANDELING: Bij blijvende problematiek: zoek de optimale situatie tussen de mogelijkheden van het kind en het gezin.

- Wat kan het kind uiteindelijk wel zelf doen aan eten bereiden en eten opeten?
- Wat is mogelijk om de normale eetontwikkeling zoveel mogelijk te benaderen?
- Wat kan het gezin aan?

Niet-eten:
trauma voor
kind en ouder!

Trauma voor kind:

- Pijn (lichamelijk)
- Angst/stress (psychisch)
- Eetstoornis vertragend op ontwikkeling
- Uitzonderingspositie (sociaal)
- Huilpartijen/ braken (combinatie van factoren)

Trauma voor ouder:

- Angst voor gezondheid kind
- Stress/ gekwetste oudergevoelens
- Niet uitgekomen verwachtingen
- Onbegrip voor niet-eten uit omgeving
- Kind niet uit handen kunnen geven
- In gezin véél aandacht naar voedselweigerend kind - gezin uit balans